

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg er næsten sikker på, at hr. Martin Lidegaard har hørt forkert. Ellers har jeg i hvert fald udtrykt mig forkert, for det, jeg bestemt mener jeg sagde, var, at der aldrig har været brugt flere kroner per barn i daginstitutionerne, end der bliver brugt i øjeblikket. Jeg talte ikke om, hvor mange pædagoger der er ansat i forhold til antallet af børn. Det har sådan været svingende marginalt hen over årene. Men det var antal kroner, jeg talte om. Og det er jo en helt anden sag.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det vil jeg gerne medgive. Nu skal jeg ikke foregribe den debat, vi skal have om lidt, men da vi havde diskussionen sidst, var det også en pointe, at der var flere pædagoger. Men jeg er glad, hvis vi allerede nu kan få den af bordet. Der er færre pædagoger, færre pædagogisk personale per barn.

Så er det interessante jo, hvad man så bruger pengene til, hvis ministeren har ret i, at vi bruger flere penge. Det vil jeg ikke afvise; det har jeg personlig ikke undersøgt statistikker over. Jeg er interesseret i, hvordan det enkelte barn har det, hvor meget kvalitet det enkelte barn får, hvor meget pædagogisk omsorg og udvikling det enkelte barn får.

Vil det sige, at vi i dag – for det må næsten være konklusionen, når der er mindre kvalitet og færre pædagoger – altså bruger flere penge på bureaukrati og kontrol, end vi plejer at gøre?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu forstår jeg, at hr. Martin Lidegaard ikke er spor interesseret i statistik. Det var dog hr. Martin Lidegaard, der startede statistikdiskussionen. Det var sådan set derfor, jeg tog den op.

Men der kan da være noget rigtigt i, at det mest interessante naturligvis ikke er, hvor mange kroner eller hvor mange pædagoger der er, men hvordan det enkelte barn har det. Og det er det jo så dejligt, at vi kan konstatere, når vi laver brugerundersøgelser af, hvordan forskellige kunder, kan man sige, i den offentlige sektor, borgere, der får service i den offentlige sektor, opfatter de offentlige institutioner, at så er daginstitutionerne altid blandt de offentlige institutioner, som får den bedste bedømmelse af deres

kunder, altså af de borgere, der betjener sig af dem. Det vil i det her tilfælde sige forældrene. Og det kan vi da i hvert fald i fællesskab glæde os over, uanset hvordan vi så måtte fortolke statistikkerne.

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Når nu ministeren ikke er indstillet på, at man skal pålægge kommunerne nogle minimumskrav – ministeren kalder det at gå langt videre end det her – hvad siger ministeren så til, at man i stedet for skal sikre børnene nogle minimumsvilkår? Det kunne i hvert fald være en mere positiv indgangsvinkel til det at sige: Det handler jo ikke om at stille nogle krav til kommunerne, det handler om at sikre vores børn nogle vilkår, nogle minimumsvilkår.

Hvis nu det viser sig ud fra de her vurderinger, at der er nogle ting – nogle pladsvilkår, noget med, hvordan luften er – som klart er hæmmende i forhold til børnenes udvikling, plejer vi så ikke at sige: Det kan vi simpelt hen ikke leve med, vi skal give børnene de bedst mulige vilkår, og hvem er det så, der skal betale for det?

Der synes jeg, det er et urovækkende svar, ministeriet giver til bl.a. Børnerådet, når de siger, at det således er dagtilbuddets egne prioriteringer, som ligger til grund for eventuelle forandringer, som skal finde sted. Bør vi ikke sikre børnene?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jo, jeg vil sige, at det jo netop er for at sikre børnene, at vi fremsætter det her lovforslag. Det er jo for at sikre, at der udeomkring i alle institutioner er fokus på børnemiljøet. Og så må man jo i den enkelte institution vurdere: Hvad er det for en handlingsplan, vi vil opstille for at forbedre vilkårene der, hvor vi synes noget skal gøres bedre?

Det er jo en vurdering, der må finde sted lokalt, selvfølgelig også i den enkelte kommunalbestyrelse, hvordan man vil prioritere de investeringer, der skal finde sted i daginstitutionerne, men der vil børnemiljøvurderingerne være et rigtig godt redskab som et led i den samlede overvejelse af, hvordan man kan gøre vilkårene bedst mulige for børnene udeomkring i kommunerne og i de enkelte daginstitutioner.